

Arrest

nr. 157 647 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ENGELS, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 20 december 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Tijdens deze asielaanvraag verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Khoshgombad, ook genaamd Qala Regi, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Heel uw leven had u daar gewoond, samen met uw ouders en twee broers. U was niet gehuwd en had geen kinderen. In Afghanistan was u gedurende een vijftal jaar werkzaam als automecanicien in een zaak die u openhield met een zakenpartner. Deze man overleed echter een aantal maanden voor uw vertrek. Uit vrees voor de taliban die u wilde inlijven, ontvluchtte u Afghanistan in september of oktober 2012 en diende u op 20 december 2012 in België een asielaanvraag in. Op 8 mei 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en omdat u zich redelijkerwijze kon vestigen in de stad Jalalabad om de onveilige situatie in uw regio van herkomst te ontvluchten. In haar arrest van 25 oktober 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling en beslissing van het CGVS. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar trok naar Duitsland waar u op 5 december 2013 asiel aanvraagde.

Op 22 december 2014 verklaarde u zich in België voor een tweede maal vluchteling. In uw tweede asielaanvraag herhaalde u uw vrees om gedood te worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. U voegde eraan toe dat u te weten kwam dat de taliban regelmatig bij uw vader naar u informeerde. Tevens meldde u dat u aan stress en een depressie leed. Op 23 januari 2015 oordeelde het CGVS dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden omdat uw verklaringen aangaande uw beweerdde vrees voor de taliban reeds tijdens uw eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden beschouwd en omdat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Ook werd besloten dat u zich redelijkerwijze kon vestigen in de stad Jalalabad. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Een derde maal verklaarde u zich vluchteling op 25 februari 2015. In uw derde asielaanvraag herhaalde u uw vrees om door de taliban gedood te worden. U beweerde dat u omwille van uw problemen met de taliban geen contact meer had met uw oom en dat u ook met uw ouders geen contact meer had. Doordat u geen contact meer heeft met uw ouders kampt u met psychologische problemen en tevens meldt u dat u problemen heeft met uw lever. In het kader van dit derde asielverzoek in België oordeelde het CGVS op 19 maart 2015 dat deze aanvraag niet in overweging kon worden genomen omdat uw verklaringen aangaande uw beweerdde vrees voor de taliban reeds tijdens uw eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden beschouwd en omdat de door u ingeroepen medische problemen - waarvan u geen begin van bewijs neerlegde - geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Ook werd besloten dat u zich redelijkerwijze kon vestigen in de stad Jalalabad. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 11 mei 2015 diende u uw vierde en huidige asielaanvraag in. U stelt dat u nu de waarheid wilt vertellen en dat u de voorbije asielaanvragen op aanraden van de smokkelaar en landgenoten heeft gelogen over uw problemen en uw verblijfplaatsen. Ook heeft u tijdens uw vorige asielaanvragen een valse taskara (Afghaans identiteitsdocument) neergelegd. U verklaart nu een Afghaans staatsburger te zijn en een Pashtoun van etnische origine. U bent afkomstig van het subdorp Qalai Shahi in het dorp Khoshgombad, ook genaamd Qala Regi, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent nooit naar school gegaan.

Toen u vijf jaar was, verhuisde u met uw familie naar Peshawar in Pakistan omwille van de onveilige situatie in uw regio van herkomst.

In het jaar 1388 volgens de Afghaanse kalender (van 21 maart 2009 tot 20 maart 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) keerde uw vader terug naar Afghanistan om te kijken wat er met zijn huis en zijn gronden is gebeurd want hij wou niet langer in Pakistan leven. Daar ontdekte uw vader dat jullie 4 jerib grond is afgenomen door M.N., een "attorney-general" bij de politie, die valse eigendomsakten van jullie grond heeft opgemaakt en zich zo jullie grond heeft toegeëigend. Ook uw oom langs vaderskant ging van Pakistan naar Afghanistan om een regeling proberen te treffen voor het grondconflict. Echter zonder succes.

Vervolgens besloot uw vader dat jullie moesten terugkeren naar Afghanistan vooraleer ook jullie huis zou worden afgenomen. Zo geschiedde. In 1389 (van 21 maart 2010 tot 20 maart 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) keerde u samen met uw ouders, uw broer E. en uw oom langs vaderskant terug naar uw geboortedorp Khoshgombad in Afghanistan.

Vijf maanden na jullie terugkeer werd uw oom langs vaderskant die verschillende keren ruzie had gemaakt met M.N. en twee keren zonder resultaat een klacht tegen hem had ingediend tegen hem bij de politie, vermoord door mensen van M.N..

Een maand na de moord op uw oom vermoordde uw vader B.G., de zoon van M.N.. Diezelfde dag verliet u samen met uw broer E. Afghanistan om naar Iran te reizen. Uw ouders verhuisden naar Kandahar. E. bleef in Iran achter en u reisde door naar België.

Een oom van u die nog in Khoshgombad verblijft, zegt u dat de M.N. u nog steeds zoekt.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door M.N. die de dood van zijn zoon wil wreken.

U legt volgende documenten neer: een brief van uw Belgische advocaat dd. 5 mei 2015, zes foto's, een brief van een malik waarin uw verklaarde problemen worden bevestigd en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u tijdens uw vierde en huidige asielaanvraag verklaart bijna heel uw leven in Pakistan te hebben gewoond. Enkel tot uw vijfde levensjaar en een vijf à zes maanden voor u aan uw reis naar Europa begon, heeft u in het subdorp Qalai Shahi van het dorp Khoshgombad, gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar gewoond (CGVS, p. 4 & 5). Tijdens uw drie eerdere asielaanvragen heeft u daarentegen verklaard dat u heel uw leven in Khoshgombad had gewoond. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat er tijdens de behandeling van deze drie eerste asielverzoeken nooit is getwijfeld aan uw verklaring dat u heel uw leven in Afghanistan heeft gewoond. De vaststelling dat u tijdens uw huidige aanvraag andere verklaringen laat optekenen omtrent uw verblijfplaatsen is opmerkelijk en ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit onderstaande vaststellingen blijkt bovendien dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd verblijf in Pakistan gedurende ongeveer 15 jaar, met name vanaf uw vijfde levensjaar tot uw terugkeer naar Afghanistan voor enkele maanden in 1389 (van 21 maart 2010 tot 20 maart 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 4 & 5).

Zo is het bevreemdend dat u naar eigen zeggen slechts een paar woorden Urdu kunt spreken en begrijpen (CGVS, p. 3 & 4). Nochtans is Urdu – naast Engels – de meest gesproken taal in Pakistan (zie administratief dossier). In dit opzicht is het tevens zeer opmerkelijk dat u, wanneer u werd gevraagd naar de talen die u spreekt buiten Pashtou, niet vermeldt dat u Engels kunt spreken (CGVS, p. 3). Aangezien u verklaart bijna heel uw leven in Pakistan te hebben gewoond, is het onwaarschijnlijk dat u slechts een zeer geringe of onbestaande kennis heeft van de twee voornaamste talen die er worden gesproken.

Wel kunt u de twee officiële Afghaanse talen spreken, met name Pashtou en Dari (CGVS, p. 9).

Tevens moet worden vastgesteld dat u de Pakistaanse kalender - dit is de Gregoriaanse kalender - niet kunt gebruiken. U verklaart dat u deze kalender niet kent omdat u een ongeletterd persoon was wanneer u in Pakistan verbleef (CGVS, p. 4). Gevraagd naar het huidige jaar volgens de Pakistaanse kalender stelt u dat u dit niet weet om vervolgens te stellen dat het 1993 of zo is (CGVS, p. 4). Ook kent u de namen van de maanden die in Pakistan worden gebruikt, niet (CGVS, p. 4 & 5). Van u die verklaart bijna heel zijn leven in Pakistan te hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft van de kalender die in Pakistan wordt gebruikt.

Daarentegen moet worden opgemerkt dat u wel de Afghaanse kalender machtig bent. Zo somt u een aantal Afghaanse maanden op en kunt u een aantal door u verklaarde gebeurtenissen situeren volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 3, 4 & 5).

Daarenboven is uw kennis over de machtshebbers in Pakistan zeer beperkt. Wanneer u gevraagd wordt naar wie er allemaal in Pakistan aan de macht is geweest in de periode dat u er verbleef, komt u niet verder dan de naam Nawaz Sharif te vermelden en stelt u expliciet dat u niets meer hierover weet (CGVS, p. 20). U stelt dat Nawaz Sharif sinds lange tijd president is van Pakistan en u kunt zich niet herinneren of hij president was wanneer u Pakistan verliet, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 20). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat Nawaz Sharif geen president is (geweest) in Pakistan, doch eerste minister. Meer bepaald is hij de huidige eerste minister sinds 2013 en bekleedde hij deze functie reeds van 1990 tot 1993 en van 1997 tot 1998. Wanneer gevraagd wordt naar andere Pakistaanse presidenten toen u er verbleef, vermeldt u de namen Zardari, Benazir Bhutto en Imran Khan (CGVS, p. 20). Echter, slechts één van deze drie, met name Asif Ali Zardari, is ooit president van Pakistan geweest (zie administratief dossier). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of Zardari voor of na Nawaz Sharif president was, stelt u dat u niet zeker bent, maar dat u denkt dat het na Nawaz Sharif was (CGVS, p. 20). Ook kent u niemand die ooit burgemeester van Peshawar, de stad waar u in Pakistan verklaart te hebben verbleven, is geweest (CGVS, p. 20). Tevens moet worden opgemerkt dat u niet weet wanneer er in Pakistan verkiezingen waren (CGVS, p. 20).

Betreffende de zes door u neergelegde foto's waarmee u wilt aantonen dat u in Pakistan heeft geleefd en gewerkt (CGVS, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze foto's dateren van verschillende jaren geleden. Immers, u was beduidend jonger op deze foto's. Deze foto's tonen dan ook geenszins aan dat u bijna heel uw leven in Pakistan zou hebben gewoond.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u gedurende ongeveer 15 jaar, met name vanaf uw vijfde levensjaar tot uw terugkeer naar Afghanistan voor enkele maanden in 1389 (van 21 maart 2010 tot 20 maart 2011 volgens de Gregoriaanse kalender), in Pakistan hebben verbleven. Omwille van uw kennis van Afghanistan die u tijdens uw

eerdere asielaanvragen heeft tentoongespreid, uw kennis van de twee officiële Afghaanse talen Dari en Pashtou en van de Afghaanse kalender wordt vermoed dat u veel langer in Afghanistan verbleven heeft dan u tijdens uw huidige aanvraag beweert. Meer bepaald wordt vermoed dat u - zoals u tijdens uw eerste drie aanvragen beweerde - heel uw leven in het district Behsud in de Afghaanse provincie Nangarhar heeft gewoond.

Wanneer u op het CGVS werd geconfronteerd met het vermoeden dat u reeds lang geleden Pakistan heeft verlaten, stelt u dat u heel uw leven in Pakistan heeft geleefd en haalt u geheugenproblemen aan (CGVS, p. 20 & 21). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, u legt geen enkel tastbaar begin van bewijs neer betreffende uw vermeende geheugenproblemen. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de kwaliteit van uw gehoor op het CGVS blijkt dat u wel degelijk in staat bent uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze te verdedigen.

Aangezien uw verklaarde problemen in Afghanistan louter is ontstaan door uw vermeend lang verblijf in Pakistan - M.N. had immers jullie gronden geconfisqueerd omdat u en uw familie in Pakistan verbleven -, wordt hierdoor ook of fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielproblemen ondermijnd.

Ook aangaande uw verklaarde asielproblemen aan sich kan geen geloof worden gehecht.

Zo moet worden vastgesteld dat u zeer weinig weet over M.N., de man die u in Afghanistan verklaart te vrezen (CGVS, p. 14). U stelt dat hij "attorney-general" bij de politie is doch u kan niets meer over zijn job vertellen (CGVS, p. 14). Ook weet u weinig over zijn gezin. U verklaart dat hij vier zonen heeft, doch u kent er maar twee bij naam en u weet niet hoe oud ze zijn (CGVS, p. 14). Ook kent u de naam van zijn echtgenote niet (CGVS, p. 14). Tevens weet u niet of er familieleden van de door u gevreesde M.N. in uw dorp wonen (CGVS, p. 15).

Bovendien kunt u niet vertellen wanneer M.N. de gronden van uw familie had geconfisqueerd (CGVS, p. 15).

Tevens stelt u dat mensen van M.N. uw oom hebben vermoord, doch u kent hun namen niet (CGVS, p. 17). Het is zeer bevreemdend dat u hun namen niet kent, terwijl u verklaart dat uw vader deze namen wel kent (CGVS, p. 17).

Ook moet worden opgemerkt dat u niet weet op welke manier uw vader de zoon van M.N. vermoordde noch weet u waar hij dit deed (CGVS, p. 18). Aangezien u vreest door M.N. te worden vermoord omdat uw vader zijn zoon had vermoord (CGVS, p. 15), is het uiterst opmerkelijk dat u dergelijke zaken over de betreffende moord niet weet.

Daarenboven moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u twee broers heeft, met name E. en S. (CGVS eerste AA dd. 19.04.2013, p. 2). Ook tijdens uw verklaring van uw meervoudige aanvraag dd. 11.05.2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakt u gewag van twee broers. Meer bepaald verklaart u er dat uw ouders en uw jongste broer naar Kandahar zijn gevlucht en dat u en uw broer samen uit Afghanistan zijn vertrokken waarna deze broer in Iran achterbleef (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Op het CGVS dd. 24.06.2015 stelt u slechts één broer te hebben, met name E. en stelt u expliciet dat u niet weet wie S. is (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ dat uw jongste broer samen met uw ouders naar Kandahar gingen, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u zei dat uw broer samen met u Afghanistan verliet (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. U heeft namelijk de betreffende verklaring voor akkoord ondertekend en verklaard dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2). Bovendien verklaart het geenszins uw verklaring tijdens uw eerste asielaanvraag waarin u zelf stelt dat uw twee broers E. en S. heten.

Ook stelt u bij de DVZ dat uw vader een klacht heeft ingediend na de moord op zijn broer (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat uw vader nooit een klacht indiende (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat enkel uw oom een klacht heeft ingediend (CGVS, p. 19). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaard.

Betreffende de brief van een malik waarin uw verklaarde problemen worden bevestigd moet worden opgemerkt dat u niet weet wat erin staat noch weet u of uw vader deze brief voor of na uw vertrek uit Afghanistan kreeg (CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 10 maart 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt.

Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan

waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 mei 2013 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) in het district Behsud kunt vermijden door u in uw provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen. U bent immers een volwassen man die jarenlang in Afghanistan heeft verbleven aangezien uw verklaard lang verblijf in Pakistan ongeloofwaardig is. U beheerst beide landtalen en genoot een tweejarige opleiding als automechanicien (CGVS dd. 19.4.2013, p. 5, 7). Voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan baatte u gedurende vijf jaar een eigen autogarage uit in de stad Jalalabad (CGVS dd. 19.4.2013, p. 7). Verder verklaart u dat u ook vrij vaak naar het stadscentrum van Jalalabad bent geweest (CGVS dd. 19.4.2013, p. 3). Bovendien stelde u eerder dat u vanuit België contact had met uw familie in Afghanistan die op erg korte afstand van Jalalabad woont (CGVS dd. 19.4.2013, p. 4). Tijdens uw huidige aanvraag stelt u dat uw tante nog steeds in de stad Jalalabad woont (CGVS, p. 6). Uit uw hierboven aangehaalde verklaringen blijkt dat u jarenlang een eigen autogarage uitbaatte in de stad Jalalabad. Uit deze langdurige tewerkstelling haalt u niet alleen relevante werkervaring maar ook een goede vertrouwdheid met de stad Jalalabad en een vrienden- en kennissengroep aldaar. Daar u eerder in staat was een goed draaiend bedrijf in Jalalabad uit te bouwen en aangezien uw familie op zeer korte afstand tot de stad en zelfs in de stad woont kan er besloten worden dat u over de vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Jalalabad beschikt waardoor deze stad voor u als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 25 oktober 2013 de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een nieuw licht werpen op uw mogelijkheid om u in de stad Jalalabad te vestigen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit onmogelijk is omdat uw vijanden u zouden vermoorden in Afghanistan (CGVS, p. 21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vermeende problemen zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beslissing wijzigen. De brief van uw Belgische advocaat dd. 5 mei 2015 bevat louter informatie die u tijdens uw huidige asielaanvraag heeft uiteengezet en de door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag”*, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij zich realiseerde dat de “adviezen” die hij had gevolgd, duidelijk foutief waren en trachtte het CGVS te overtuigen van de ware elementen van zijn asielrelaas en de volledige waarheid te zeggen. Hij wijst erop dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst wel een bepalende rol kan hebben gespeeld bij zijn beoordeling waarom hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten. Hij meent dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. *“De problemen die de familie van verzoeker ondervond waren met een hoge vertegenwoordiger van deze regering. Bescherming bekomen is dus de facto onmogelijk.”* Hij stelt dat hij veel en gedetailleerde informatie heeft gegeven en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Hij meent dat het CGVS, net zoals een onderzoeksrechter, de plicht heeft de waarheid aan het licht te brengen. Hij stelt dat het CGVS *“denkt, lees en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.”*

Verzoeker gaf aan dat hij afkomstig is van Khosgobad en dat hij verschillende jaren in Pakistan verbleef. *“Het is niet omdat er voordien niet aan getwijfeld werd dat het per definite juist is.” “De eerdere aanvragen werden negatief beoordeeld omdat er twijfel bestond omtrent de reden waarom de taliban verzoeker zou toegelaten hebben te werken aan hun wagen. De reden is duidelijk, verzoeker had zijn vak geleerd in Pakistan, maar kon dit – gelet op zijn relaas in eerdere aanvraag – toen niet melden. Dat door open kaart te spelen, kan verzoeker dit nu wel uitleggen. Het is dan ook noemenswaardig om te zien dat deze openheid wordt afgeblokt met drogredenen.”*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn taal ook één van de meest gesproken talen is in Pakistan en dit in de stad waar hij leefde. Hij wijst erop dat er in Pakistan een grote groep vluchtelingen actief is, vooral in het noorden, waar hij verbleef. *“Het CGVS verwijst in dit opzicht ook niet naar officiële bronnen over de taal in Pakistan, de verdeling of de rapporten hierover. Het CGVS moet zich baseren op objectieve gegevens.”* Verzoeker verwijst naar een internetartikel.

Verder wijst verzoeker erop dat hij van Afghaanse origine is, leefde in een gemeenschap met vele Afghaanse vluchtelingen, niet naar school ging en derhalve enkel de door zijn volk gebruikte kalender heeft geleerd. Tevens meent hij dat er geen objectief element is waaruit zou moeten blijken dat een illegaal in Pakistan kennis zou moeten hebben van het politieke gebeuren. Hij wijst op zijn opleidingsniveau en dat hij op vijfjarige leeftijd naar Pakistan kwam en er als jongvolwassene vertrok zonder opleiding. *“Er dient steeds in concreto rekening gehouden te worden met de individuele kenmerken van de aanvrager. Het is duidelijk dat het CGVS slechts algemene beweringen naar voor brengt zonder in concreto motivering.”* Hij meent dat de foto's een begin van bewijs vormen van zijn verblijf (op jonge leeftijd) in Pakistan en zijn werkzaamheden aldaar. Hij wijst erop dat hij al jaren in onduidelijkheid, stress en onzekerheid leeft en dat het normaal is dat hij niet alles weet over zijn (jong) verblijf in Pakistan. *“Het CGVS zou beter moeten weten, zeker als het over elementen gaat die zeer ver terug gaan in de tijd en die bovendien op jonge leeftijd gebeurd zijn.”*

Vervolgens stelt verzoeker dat hij uiteraard weinig weet over M.N.. Hij verbleef lang illegaal in Pakistan en heeft enkel informatie bekomen via zijn vader en oom (toen nog in leven). Hij keerde naar Afghanistan terug om de bezittingen veilig te stellen, hetgeen echter aanleiding heeft gegeven tot nog meer problemen. Hij weet dat M.N. *“een hooggeplaatste”* was. Verweerder hield volgens hem geen rekening *“met de leeftijd en individualiteit van verzoeker”*, met zijn geschiedenis, laat staan met het gegeven dat hij van 5 tot 20 jaar illegaal in Pakistan verbleef. *“Dat de vader en de oom de gronden terug wouden krijgen staat vast. Hoe zij dit hebben trachten te bekomen weet verzoeker niet aangezien hij hier niet bij betrokken werd.”*

“Het is geen geheim dat er bij de DVZ verschillende fouten gebeuren, zaken verkeerd worden vertaald en opgeschreven, enerzijds omdat ze de toevloed van dossiers niet kunnen behandelen maar ook omdat alles er zo snel moet gaan. Verzoeker heeft op correcte manier de elementen recht gezet welke ontstaan werden door verkeerde interpretatie/vertaling bij DVZ, hetgeen elke tegenstrijdigheid weggenomen moet hebben.”

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

*“Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven. De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Het CGVS moet zich hiervoor baseren op **recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten**.”* Volgens verzoeker voert verweerder geen enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uit ten aanzien van de specifieke doelgroep van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers. en werden geen objectieve elementen aan het administratief dossier toegevoegd die deze loutere veronderstelling van het CGVS zouden kunnen ondersteunen. Hij stelt dat het aan het CGVS is om *in concreto* aan te tonen dat er een intern vestigingsalternatief is. *“Het louter poneren hiervan is niet voldoende.”*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 112 804 van 25 oktober 2013, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 23 januari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, zodat deze beslissing definitief is geworden. In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 19 maart 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname, waartegen verzoeker evenmin beroep aantekende, zodat ook deze beslissing definitief is geworden.

In het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij tijdens zijn vorige asielaanvragen heeft gelogen op aanraden van landgenoten en de smokkelaar (administratief dossier, stuk 13). Dergelijke verklaring is evenwel geen verschuiving voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen. Er werd verzoeker immers van bij de aanvang van zijn eerste asielprocedure op gewezen dat hij de waarheid moet spreken. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Gelet op het feit dat verzoeker in het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag met een geheel ander asielrelaas op de proppen komt, doet in ernstige mate afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangevoerde problemen. Dit klemt des te meer daar in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag evenmin geloofwaardig zijn: *“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u tijdens uw vierde en huidige asielaanvraag verklaart bijna heel uw leven in Pakistan te hebben gewoond. Enkel tot uw vijfde levensjaar en een vijf à zes maanden voor u aan uw reis naar Europa begon, heeft u in het subdorp Qalai Shahi van het dorp Khoshgombad, gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar gewoond (CGVS, p. 4 & 5). Tijdens uw drie eerdere asielaanvragen heeft u daarentegen verklaard dat u heel uw leven in Khoshgombad had gewoond. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat er tijdens de behandeling van deze drie eerste asielverzoeken nooit is getwijfeld aan uw verklaring dat u heel uw leven in Afghanistan heeft gewoond. De vaststelling dat u tijdens uw huidige aanvraag andere verklaringen laat optekenen omtrent uw verblijfplaatsen is opmerkelijk en ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Uit onderstaande vaststellingen blijkt bovendien dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd verblijf in Pakistan gedurende ongeveer 15 jaar, met name vanaf uw vijfde levensjaar tot uw terugkeer naar Afghanistan voor enkele maanden in 1389 (van 21 maart 2010 tot 20 maart 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 4 & 5).

Zo is het bevreemdend dat u naar eigen zeggen slechts een paar woorden Urdu kunt spreken en begrijpen (CGVS, p. 3 & 4). Nochtans is Urdu – naast Engels – de meest gesproken taal in Pakistan (zie administratief dossier). In dit opzicht is het tevens zeer opmerkelijk dat u, wanneer u werd gevraagd naar de talen die u spreekt buiten Pashtou, niet vermeldt dat u Engels kunt spreken (CGVS, p. 3). Aangezien u verklaart bijna heel uw leven in Pakistan te hebben gewoond, is het onwaarschijnlijk dat u slechts een zeer geringe of onbestaande kennis heeft van de twee voornaamste talen die er worden gesproken.

Wel kunt u de twee officiële Afghaanse talen spreken, met name Pashtou en Dari (CGVS, p. 9).

Tevens moet worden vastgesteld dat u de Pakistaanse kalender - dit is de Gregoriaanse kalender - niet kunt gebruiken. U verklaart dat u deze kalender niet kent omdat u een ongeletterd persoon was wanneer u in Pakistan verbleef (CGVS, p. 4). Gevraagd naar het huidige jaar volgens de Pakistaanse kalender stelt u dat u dit niet weet om vervolgens te stellen dat het 1993 of zo is (CGVS, p. 4). Ook kent u de namen van de maanden die in Pakistan worden gebruikt, niet (CGVS, p. 4 & 5). Van u die verklaart bijna heel zijn leven in Pakistan te hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft van de kalender die in Pakistan wordt gebruikt.

Daarentegen moet worden opgemerkt dat u wel de Afghaanse kalender machtig bent. Zo somt u een aantal Afghaanse maanden op en kunt u een aantal door u verklaarde gebeurtenissen situeren volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 3, 4 & 5).

Daarenboven is uw kennis over de machtshebbers in Pakistan zeer beperkt. Wanneer u gevraagd wordt naar wie er allemaal in Pakistan aan de macht is geweest in de periode dat u er verbleef, komt u niet verder dan de naam Nawaz Sharif te vermelden en stelt u expliciet dat u niets meer hierover weet (CGVS, p. 20). U stelt dat Nawaz Sharif sinds lange tijd president is van Pakistan en u kunt zich niet herinneren of hij president was wanneer u Pakistan verliet, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 20). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat Nawaz Sharif geen president is (geweest) in Pakistan, doch eerste minister. Meer bepaald is hij de huidige eerste minister sinds 2013 en bekleedde hij deze functie reeds van 1990 tot 1993 en van 1997 tot 1998.

Wanneer gevraagd wordt naar andere Pakistaanse presidenten toen u er verbleef, vermeldt u de namen Zardari, Benazir Bhutto en Imran Khan (CGVS, p. 20). Echter, slechts één van deze drie, met name Asif Ali Zardari, is ooit president van Pakistan geweest (zie administratief dossier). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of Zardari voor of na Nawaz Sharif president was, stelt u dat u niet zeker bent, maar dat u denkt dat het na Nawaz Sharif was (CGVS, p. 20). Ook kent u niemand die ooit burgemeester van Peshawar, de stad waar u in Pakistan verklaart te hebben verbleven, is geweest (CGVS, p. 20). Tevens moet worden opgemerkt dat u niet weet wanneer er in Pakistan verkiezingen waren (CGVS, p. 20).

Betreffende de zes door u neergelegde foto's waarmee u wilt aantonen dat u in Pakistan heeft geleefd en gewerkt (CGVS, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze foto's dateren van verschillende jaren geleden. Immers, u was beduidend jonger op deze foto's. Deze foto's tonen dan ook geenszins aan dat u bijna heel uw leven in Pakistan zou hebben gewoond.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u gedurende ongeveer 15 jaar, met name vanaf uw vijfde levensjaar tot uw terugkeer naar Afghanistan voor enkele maanden in 1389 (van 21 maart 2010 tot 20 maart 2011 volgens de Gregoriaanse kalender), in Pakistan hebben verbleven. Omwille van uw kennis van Afghanistan die u tijdens uw eerdere asielaanvragen heeft tentoongespreid, uw kennis van de twee officiële Afghaanse talen Dari en Pashtou en van de Afghaanse kalender wordt vermoed dat u veel langer in Afghanistan verbleven heeft dan u tijdens uw huidige aanvraag beweert. Meer bepaald wordt vermoed dat u - zoals u tijdens uw eerste drie aanvragen beweerde - heel uw leven in het district Behsud in de Afghaanse provincie Nangarhar heeft gewoond.

Wanneer u op het CGVS werd geconfronteerd met het vermoeden dat u reeds lang geleden Pakistan heeft verlaten, stelt u dat u heel uw leven in Pakistan heeft geleefd en haalt u geheugenproblemen aan (CGVS, p. 20 & 21). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, u legt geen enkel tastbaar begin van bewijs neer betreffende uw vermeende geheugenproblemen. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de kwaliteit van uw gehoor op het CGVS blijkt dat u wel degelijk in staat bent uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze te verdedigen.

Aangezien uw verklaarde problemen in Afghanistan louter is ontstaan door uw vermeend lang verblijf in Pakistan - M.N. had immers jullie gronden geconfisqueerd omdat u en uw familie in Pakistan verbleven -, wordt hierdoor ook of fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielproblemen ondermijnd."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn moedertaal, het Pashtou, de derde meest gesproken taal is in Pakistan en dat het aantal sprekers ervan zich concentreert in het noorden, waar hij woonde. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat het Urdu en het Engels in Pakistan de meest gesproken talen zijn en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft van deze talen indien hij werkelijk van zijn vijfde tot zijn twintigste in Pakistan heeft gewoond. Hetzelfde geldt voor zijn kennis van de in Pakistan gebruikte kalender. Met betrekking tot het taalgebruik in Pakistan bevindt er zich wel degelijk informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en het internetartikel waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is niet van aard aan te tonen dat de informatie in het administratief dossier onjuist of achterhaald is. Waar verzoeker erop wijst dat hij nooit naar school ging, dient erop gewezen dat rekening wordt gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Wat betreft de neergelegde foto's, dient erop gewezen dat foto's slechts een beperkte bewijswaarde hebben, gelet op de manipuleerbaarheid van plaats en omstandigheden van hetgeen wordt afgebeeld, en dit slechts in die mate dat ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Verder laat verzoeker nog steeds na om een medisch of psychologisch attest neer te leggen van zijn beweerde geheugenproblemen. Verzoeker slaagt er, gelet op het voorgaande, niet in de hier voor geciteerde motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn relaas uit zijn voorgaande asielaanvragen moet worden gelezen rekening houdend met zijn relaas uit zijn huidige asielaanvraag, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) net verklaarde dat zijn verklaringen uit zijn vorige asielaanvragen leugenachtig waren (administratief dossier, stuk 13). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn beweringen uit zijn voorgaande asielaanvragen alsnog tracht aan te tonen door te verwijzen naar zijn ongeloofwaardige verklaringen uit onderhavige asielaanvraag (zie *supra*), doet eens te meer en in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid én aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen.

Met betrekking tot deze beweerde problemen wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: "Ook aangaande uw verklaarde asielproblemen an sich kan geen geloof worden gehecht.

Zo moet worden vastgesteld dat u zeer weinig weet over M.N., de man die u in Afghanistan verklaart te vrezen (CGVS, p. 14). U stelt dat hij "attorney-general" bij de politie is doch u kan niets meer over zijn job vertellen (CGVS, p. 14). Ook weet u weinig over zijn gezin. U verklaart dat hij vier zonen heeft, doch u kent er maar twee bij naam en u weet niet hoe oud ze zijn (CGVS, p. 14). Ook kent u de naam van zijn echtgenote niet (CGVS, p. 14). Tevens weet u niet of er familieleden van de door u gevreesde M.N. in uw dorp wonen (CGVS, p. 15).

Bovendien kunt u niet vertellen wanneer M.N. de gronden van uw familie had geconfisqueerd (CGVS, p. 15).

Tevens stelt u dat mensen van M.N. uw oom hebben vermoord, doch u kent hun namen niet (CGVS, p. 17). Het is zeer bevreemdend dat u hun namen niet kent, terwijl u verklaart dat uw vader deze namen wel kent (CGVS, p. 17).

Ook moet worden opgemerkt dat u niet weet op welke manier uw vader de zoon van M.N. vermoordde noch weet u waar hij dit deed (CGVS, p. 18). Aangezien u vreest door M.N. te worden vermoord omdat uw vader zijn zoon had vermoord (CGVS, p. 15), is het uiterst opmerkelijk dat u dergelijke zaken over de betreffende moord niet weet.

Daarenboven moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u twee broers heeft, met name E. en S. (CGVS eerste AA dd. 19.04.2013, p. 2). Ook tijdens uw verklaring van uw meervoudige aanvraag dd. 11.05.2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakt u gewag van twee broers. Meer bepaald verklaart u er dat uw ouders en uw jongste broer naar Kandahar zijn gevlucht en dat u en uw broer samen uit Afghanistan zijn vertrokken waarna deze broer in Iran achterbleef (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Op het CGVS dd. 24.06.2015 stelt u slechts één broer te hebben, met name E. en stelt u expliciet dat u niet weet wie S. is (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ dat uw jongste broer samen met uw ouders naar Kandahar gingen, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u zei dat uw broer samen met u Afghanistan verliet (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. U heeft namelijk de betreffende verklaring voor akkoord ondertekend en verklaard dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2). Bovendien verklaart het geenszins uw verklaring tijdens uw eerste asielaanvraag waarin u zelf stelt dat uw twee broers E. en S. heten.

Ook stelt u bij de DVZ dat uw vader een klacht heeft ingediend na de moord op zijn broer (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat uw vader nooit een klacht indiende (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat enkel uw oom een klacht heeft ingediend (CGVS, p. 19). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaard.

Betreffende de brief van een malik waarin uw verklaarde problemen worden bevestigd moet worden opgemerkt dat u niet weet wat erin staat noch weet u of uw vader deze brief voor of na uw vertrek uit Afghanistan kreeg (CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Waar verzoeker aanvoert dat hij uiteraard weinig weet over M.N. omdat hij illegaal in Pakistan verbleef van zijn vijfde tot zijn twintigste, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan zijn illegaal verblijf in Pakistan van zijn vijfde tot zijn twintigste geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven vraagt verzoeker in België internationale bescherming omwille van zijn beweerdde problemen met M.N., zodat redelijkerwijze kan worden verwacht, indien aan deze problemen enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dat verzoeker zich terdege informeert met betrekking tot deze problemen. Verzoekers algemene en blote bewering dat er op de DVZ verschillende fouten gebeuren en zaken verkeerd worden vertaald en opgeschreven, kan niet worden bijgetreden. Zijn verklaringen werden hem immers in het Pashtou voorgelezen en hij bevestigde dat deze verklaringen oprecht zijn, terwijl hij bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn gehoor op de DVZ goed verlopen is (gehoorverslag CGVS 24 juni 2015, p. 2). Geenzins kan worden aangenomen dat verzoeker "op correcte manier de elementen [heeft] recht gezet welke ontstaan werden door verkeerde interpretatie/vertaling bij DVZ". Daarenboven laat verzoeker na in concreto te duiden welke elementen volgens hem op de DVZ verkeerd werden vertaald of opgeschreven.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: "De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beslissing wijzigen. De brief van uw Belgische advocaat

dd. 5 mei 2015 bevat louter informatie die u tijdens uw huidige asielaanvraag heeft uiteengezet en de door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen." Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motivering, die als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvooien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; "Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad", 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (administratief dossier, map 'Landeninformatie'). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's

(MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (administratief dossier, map 'Landeninformatie') kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de door verweerder gehanteerde informatie, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 mei 2013 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) in het district Behsud kunt vermijden door u in uw provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen. U bent immers een volwassen man die jarenlang in Afghanistan heeft verbleven aangezien uw verklaard lang verblijf in Pakistan ongeloofwaardig is. U

beheerst beide landtalen en genoot een tweejarige opleiding als automechaniciën (CGVS dd. 19.4.2013, p. 5, 7). Voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan baatte u gedurende vijf jaar een eigen autogarage uit in de stad Jalalabad (CGVS dd. 19.4.2013, p. 7). Verder verklaart u dat u ook vrij vaak naar het stadscentrum van Jalalabad bent geweest (CGVS dd. 19.4.2013, p. 3). Bovendien stelde u eerder dat u vanuit België contact had met uw familie in Afghanistan die op erg korte afstand van Jalalabad woont (CGVS dd. 19.4.2013, p.4). Tijdens uw huidige aanvraag stelt u dat uw tante nog steeds in de stad Jalalabad woont (CGVS, p. 6). Uit uw hierboven aangehaalde verklaringen blijkt dat u jarenlang een eigen autogarage uitbaatte in de stad Jalalabad. Uit deze langdurige tewerkstelling haalt u niet alleen relevante werkervaring maar ook een goede vertrouwdheid met de stad Jalalabad en een vrienden kennissengroep aldaar. Daar u eerder in staat was een goed draaiend bedrijf in Jalalabad uit te bouwen en aangezien uw familie op zeer korte afstand tot de stad en zelfs in de stad woont kan er besloten worden dat u over de vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Jalalabad beschikt waardoor deze stad voor u als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 25 oktober 2013 de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een nieuw licht werpen op uw mogelijkheid om u in de stad Jalalabad te vestigen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit onmogelijk is omdat uw vijanden u zouden vermoorden in Afghanistan (CGVS, p. 21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vermeende problemen zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER